

[Kirkeministeren.]

kirke- og præsteembeder, og som under den prisudvikling, der har fundet sted, ikke længere er fuldt tilstrækkelige, og dels til en mindre rådighedssum til løsning af kirkelige opgaver uden for de tilfælde, der direkte er omfattet af lønningslovens almindelige bestemmelser. For dette sidste punkts vedkommende er forslaget udarbejdet i tilslutning til de tidligere omtalte drøftelser i det folketingsudvalg, der har haft de i efteråret fremsatte 2 tillægslove til overvejelse.

Om den nærmere motivering henvises til kommissionens bemærkninger til den gældende provinslovs § 55 (det nu fremsatte lovforslags § 81).

Endelig finder jeg anledning til at omtale, at aflønningsvederlagene for offer og accidenser uden for København og Frederiksberg nu er foreslået helt ophævet, jfr. betænkningens bemærkninger til provinslovens § 46 og det nu fremsatte lovforslags § 99, samt at det specielt for Københavns og Frederiksbergs vedkommende er foreslået, at der ved kongelig anordning skal kunne træffes bestemmelse om, at de hidtidige ligninger til præste-, degne- og klokkepenge i København og til aflønningsvederlag for højtidsoffer på Frederiksberg og tillægsligningerne hertil, der hviler på gamle bestemmelser, skal bortfalde og afløses af ligningsregler, der stemmer bedre med nutidens forhold.

Jeg ville tro, at disse forslag vil blive hilst med tilfredshed som en tiltrængt modernisering og forenkling.

Inden jeg afslutter mine summariske betragtninger over lovforslaget, skal jeg bemærke, at jeg ikke har villet forsinke lovforslagets fremsættelse ved indføjeelse af ændringer. Men jeg skal dog ikke undlade at bemærke, at der på ganske enkelte punkter måske kunne være grund til overvejelse. Jeg skal således nævne, at jeg fra Forbundet for Kirkefunktionærer i Danmark har modtaget en henvendelse, hvori opmærksomheden henledes på, at de i lovforslaget foreslåede lønsatser for kordegne i højeste lønningsklasse, dengang lovforslaget blev udarbejdet, svarede til den placering, som da var tiltænkt folkeskolens lærere i købstæderne. Denne sammenstilling har funktionærforbundet tillagt en vis vægt. Umid-

delbart inden lønningskommissionen afsluttede sit arbejde, ændredes imidlertid den lønningsmæssige placering af folkeskolens lærere ikke uvæsentligt. Det er forståeligt, om forbundet under disse omstændigheder har ønske om, at kordegnenes lønningsmæssige placering tages op til fornyet overvejelse.

Endvidere er der over for mig fremkommet ønske om, at det tages under overvejelse, om der ved fastsættelsen af tjenesteralder med hensyn til alderstillæg for præster kunne tages hensyn til virksomhed bl. a. i socialt arbejde. For mit eget vedkommende finder jeg, at den fremsatte tanke bør tages under velvillig overvejelse.

Det ville være ønskeligt, om der i et folketingsudvalg kunne blive lejlighed til nærmere at drøfte sådanne detaljer.

I øvrigt skal jeg tillade mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige og hurtige behandling.

Socialministeren (Bomholt): Herved har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om folkeforsikring. (Om reglerne for adgang til at oppebære folkepensionens mindstebeløb m. m.)*. Forslaget går ud på at indføre den ændring i loven, at tjenestemænd og andre, der hidtil ikke har haft adgang til at få folkepensionens mindstebeløb, fordi de har haft ret til en tjenestemandspension eller tilsvarende pension, nu bliver stillet som andre, for så vidt deres pensionsret er begrundet i regler, der er fastsat for tiden efter den 1. april 1958. Lovforslaget knytter sig nøje til det forslag til en ny lovgivning om statens tjenestemænd, som er fremsat af finansministeren, og som forudsætter, at tjenestemændenes pensioner suppleres med folkepension, eventuelt blot med folkepensionens mindstebeløb. Lovforslaget indeholder endvidere en bestemmelse om beregning af den indtægtsbestemte folkepension til tjenestemænd.

Idet jeg henviser til lovforslaget og bemærkningerne dertil, skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om udvidelse og ombygning af rigshospitalet*.

[Undervisningsministeren.]

Det nuværende rigshospital blev taget i brug i 1910 og er altså knap 50 år gammelt. Når det alligevel i dag for størstedelen af hospitalets vedkommende må betegnes som ganske forældet, skyldes dette naturligvis hovedsagelig det meget betydelige fremskridt, der i dette århundrede er sket inden for lægevidenskaben. Der er i bemærkningerne til det nu fremsatte lovforslag nærmere redegjort for de væsentligste af det nuværende rigshospitals mangler.

Man har længe været klar over, at udviklingen efterhånden var løbet fra rigshospitalet, der som universitetshospital må være blandt de førende herhjemme. Alleerede i 1947 nedsatte undervisningsministeriet en kommission, der skulle afgive betænkning om rigshospitalets bygningsmæssige forhold. Da denne betænkning herefter var afgivet i 1952, udskrev undervisningsministeriet en nordisk arkitektkonkurrence om skitseforslag til hospitalets ombygning og udvidelse på grundlag af betænkningens forslag. Efter at konkurrencen var afsluttet, gav finansudvalget tilslutning til, at projekteringen af vindernes forslag blev påbegyndt, og et projekterings- og byggeudvalg, som undervisningsministeriet nedsatte, har siden arbejdet med sagen og har nu mere detaljeret fastlagt rammerne for byggeriet. I dette udvalg er finansudvalget repræsenteret med 5 medlemmer.

Med prisniveauet i 1957 som grundlag regner man med, at det vil koste ca. 165 mill. kr. at opføre de nødvendige nybygninger, hvoraf bl. a. et meget omfattende central-kompleks i 14 etager, og foretage modernisering af nogle af de eksisterende bygninger. Der vil sandsynligvis gå ca. 14 år, før det udvidede og ombyggede rigshospital står helt færdigt.

Der er jo således tale om et meget beko-steligt byggeforetagende, som strækker sig over en længere årrække. Jeg har derfor ment, at det var rigtigst at fremsætte lovforslag om sagen, således at det vil være muligt for det høje ting at bedømme de årlige bevillinger på finanslovene, efterhånden som de fremkommer. I øvrigt skal jeg hen-vise til bemærkningerne, der ledsager forslaget.

Jeg skal herved anbefale lovforslaget til velvillig og hurtig behandling i det høje ting.

Ministeren for offentlige arbejder (Lind-berg): Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om elektroinstallatører*.

De gældende bestemmelser om elektroinstallatører findes dels i § 5 i lovekendtgørelse nr. 356 af 30. juli 1949 om elektriske stærkstrømsanlæg, dels i lov nr. 151 af 7. maj 1937 om tekniske installationer, der tillige omhandler gas-, vand- og sanitetsinstallationer samt kloakarbejder. Efter installationsloven af 1937 er det overladt til vedkommende offentlige værk — elektricitetsværk, gasværk eller vandværk — selv at afgøre, hvorvidt tekniske installationer inden for værkets forsyningsområde kun må udføres i henhold til autorisation fra værket. Hvis en autorisationsordning er gennemført, hvilket er tilfældet i de aller-fleste forsyningsområder, overlader loven af 1937 det endvidere til værkets ledelse efter et skøn at afgøre, om en installatør, som opfylder de gældende eksamensbetin-gelser, bør have autorisation; og under hensyn til den værkerne indrømmede vidt-gående selvbestemmelsesret på dette om-råde har det nærmest været undtagelsen, at ministeriet for offentlige arbejder, til hvem et afslag på et autorisationsandragen-de kan påklages i medfør af § 6 i 1937-loven, har omgjort værkets afslag. Bl. a. har ministeriet almindeligvis fundet det van-skeligt at kritisere værkernes skøn, når et afslag har været begrundet i hensynet til at skaffe allerede autoriserede installatører i forsyningsområdet et rimeligt arbejds-område, eller når installatøren ikke opfyldte værkets krav i de for installatører udfær-digede ordensmæssige forskrifter eller regu-lativer om, at installatører til stadighed skal have bopæl og værksted i forsyningsområdet eller i umiddelbar nærhed af dette. I den sidstnævnte situation har ministeriet dog ment i vidt omfang at burde give klagende installatører medhold, når autorisation søg-tes for et enkeltstående arbejde, f. eks. når en udenbys boende installatør var blevet lavestbydende under en licitation.

Denne ordning, hvorefter personer, hvis faglige, personlige og økonomiske forhold i øvrigt kan godtages, ikke har noget krav på at drive selvstændig virksomhed på det fagområde, hvor de er uddannet, har i de senere år gentagne gange været kritiseret,